

Catalunya no pot callar

La clausura de les emissions de TV3 al País Valencià representa la passa enrere més important de la cultura catalana des de la mort del general Franco. El neofranquisme valencià, aliat del nacionalisme espanyol, s'imposa al catalanisme en un dels àmbits que ells saben que són claus per guanyar una guerra que no ha cessat des de la caiguda d'Almansa l'any 1707. La guerra que, si la guanyessin, significaria la dissolució definitiva del País Valencià en la nació espanyola. Seria el final del procés de colonització iniciat aleshores.

Catalunya se la juga al País Valencià i a Mallorca. Ells ho saben. Catalunya aguantarà mentre les fronteres de la nació segueixin sense recular. Avui aquestes fronteres es defineixen de manera més complexa que fa cent anys, quan tan sols la ratlla administrativa semblava determinar què hi havia a un costat i a l'altre. Ara sabem que la guerra es lliura en camps de batalla polítics, però de manera molt considerable en el camp de batalla dels mitjans de comunicació. Des que l'Acció Cultural del País Valencià es feu càrrec de l'emissió del senyal de TV3 amb la complicitat d'altíssimes personalitats del nostre país, diverses generacions de valencians han crescut amb el català com a llengua de cultura, d'informació i d'entreteniment. Això ha estat així malgrat la tebior molts cops dolosa d'alguns, malgrat la falta de vista d'altres, sempre gasius a l'hora de posar de manifest accents occidentals, illencs i del sud en les pantalles o als altaveus de la ràdio.

La tebior i la gasiveria poruga i cega han estat aprofitades pels enemics de la nació catalana. Ells compten amb el suport implícit, i ara ja gairebé sempre explícit, de l'aparell de l'Estat. Compten, a més, amb un sistema de comunicació al

ANTONI VIVES

ECONOMISTA I ESCRIPTOR

servei d'una estratègia d'extermini que de moment sembla que els fa guanyadors. Cal dir d'una vegada que l'únic imperialisme que vivim als Països Catalans és l'imperialisme espanyolitzant, el que absolutitza *lo español*, menysprea la cultura dels valencians i es mofa de la realitat fins a nivells que són pròxims a la bogeria.

Vegem-ho tot plegat amb uns altres ulls: suposem que som madrilenys, i que un dia ens llevem i llegim a la portada dels diaris capitulins, de tots els diaris, des de *La Razón* fins a *El País*, a tres columnes, que el govern de la República Argentina ha decidit que la llengua espanyola que es parla al país sudamericà és l'argentiní; suposem que s'inventen l'Academia Republicana de la Lengua Argentina i que prohibeixen que TVE emeti a l'Argentina. Us imagineu la reacció de tot Espanya? Us imagineu la vostra reacció? Us imagineu què passaria davant de l'ambaixada argentina a Madrid? I el que faria el govern espanyol? Segur que es parlaria d'atemptat a la dignitat espanyola, d'atemptat a la intel·ligència; es parlaria de feixisme, es parlaria de drets de l'home, d'atemptat a la llibertat. Hi hauria reaccions a Brussel·les, reaccionari en els intel·lectuals i els actors, els periodistes i el món de l'acadèmia. Hi hauria un veritable daltabaix. Per què? Perquè Espanya, i segurament una part molt important de la cultura espanyola feta fora de l'Es-

tat, considerarien la decisió un acte d'agressió a la identitat compartida. Us imagineu en Vargas Llosa o en García Márquez callant?

Catalunya no pot callar. No ens ho podem permetre. Aquest no és un problema dels valencians. És un problema nostre, i quan dic nostre vull dir de tots els que formem part de la cultura i de la nació catalanes. Ens volen arrancar un tros del cos, una part fonamental del que som. Volen, a més, que ho considerem normal, potser no admissible, però normal al cap i a la fi. "Ja se sap", diuen alguns col·laboracionistes passius, "són coses d'en Climent". No és cert: són coses nostres, que ens expliquen i ens impulsen cap endavant. Per això ens donen guerra on creuen que som més febles. Ara mateix són lluny de derrotar-nos del tot, però sembla que han guanyat una batalla important.

No podem consentir que facin callar la catalanitat ni a Elx, ni a Dénia, ni a Monòver, ni a la Vall d'Albaida, ni a Xàtiva, ni a Gandia, ni a Vinaròs, ni a Sueca, ni a Torreblanca, ni a Alacant, ni enlloc. Però tampoc no podem consentir que nosaltres restem muts. No ens ho podem permetre.

Cal que des de les institucions catalanes ens hi impliquem fins als colzes. No parlo de dignitat. Parlo de seguir batallant per guanyar algun dia. Parlo del fet que els ajuntaments catalans, la Generalitat, Omnium Cultural, fundacions, els esplais, els centres excursionistes i les entitats de tota mena s'impliquen en la salvació i projecció de l'obra de l'Acció Cultural; que treballem ràpidament i conjuntament per trobar els recursos que facin possible que res no ens faci callar.

Perquè si ara admetem que guanyi el silenci que imposen al País Valencià, ja només els restarà imposar el silenci a la resta de la nació. I quan això passi, els plors i les lamentacions no serviran per a res.